

Жінкам з NOFFA!

Шторм розпочався зненацька, налетівши на дракар і відігнавши нас від скелястого берега з несамовитою силою — здавалося, самі боги не хочуть, щоб ми перетнули протоку. Поки норделандці змагалися із шаленими хвилями, усі думки про славні морські походи, що могли виникнути в моїй уяві, розвіялися. Через холод. Через сирість. Та передусім через нескінченну нудоту.

Нудило не мене — я добре витримую хитавицю. Човен швидко наповнювався вмістом шлунків майже всіх, хто був на борту, зокрема й невільників Гаральда, чиї обличчя ховалися під каптурами. Та краще вже шльопати в блювотинні, ніж перехилятися за борт, ризикуючи, що тебе змете розлючена стихія.

— Як же буде прикро, — я намагалася перекричати грім і шум бурхливих вод, — коли з ваших змов і хитрощів нічого не вийде, бо ми всі потонемо в морі!

Усі витріщилися на мене, хоча погляд Тори був не надто загрозливим, бо цієї миті з неї вирвався струмінь блювоти. Я розсміялася й відкинулася на борт. Щоб не намокнути, сиділа під шкірою тюленя, вкритою моєю магією.

— Чи, може, не славною смертю в морі загинете, не Ньєрд вас забере до себе, а повивертаєте нутроці. Стільки пишних оповідей чула про норделандську лють, але вигляд у вас просто жалюгідний.

— Вона коли-небудь мовчить? — звернувся Гаральд до Б'єрна.

Бурхливі хвилі діяли і на короля Норделанду: він був сердитий і роздратований. Я радісно всміхнулася до нього, отримавши у відповідь похмурий погляд.

Б'єрн лише схилився над веслом: хвилі йому не заважали. На жаль. Якщо хто й заслуговував на те, щоб відчуті кислий присмак жовчі, то це він і його брехливий язик.

— Спокою не чекай, батьку, — нарешті вимовив Б'єрн; він продовжував веслувати, і м'язи напружувалися під тунікою. — Та нагадаю тобі, що ти сам це на себе накликав, от і терпи.

Гаральд стиснув щелепи. Промовчав, тільки наліг міцними руками на весло. Король Норделанду теж брав участь у веслуванні посеред жахливої бурі: щоб вибратися на берег, потрібні були всі наявні руки. Північна протока забрала життя багатьох, і Ньєрду в його володіннях не було діла до могутніх володарів.

І до дітей богів.

Дракар накрило хвилею, і вода вдарила мене по обличчю з такою силою, що стало боляче. У грудях піднявся страх, бо в крижаній зливі неможливо було дихати. Човен накренився й зісковзнув в улоговину між двома величезними

хвилями, уносячи мене в чорну безодню. Я чіплялася за все, що було під рукою, дряпала нігтями по дереву, у вухах стояв крик невірників: їх відірвало від бортів, за які трималися. Падіння означало смерть, бо в розбурханому морі не було порятунку.

А потім, коли вдивилася в темну воду, страх змінила туга. Вода шепотіла слова, які обіцяли полегшення горя, що стискало моє серце.

Звільнення від люті, яка терзала душу. Порятунок від самотності, що спустошувала мене, бо я втратила все, що було важливим, навіть мету в житті.

Море тягнулося до мене, і мої пальці розтиснулися, а розбите серце просило перепочинку від болю. Просило, щоб мене понесло вниз, подалі в темряву.

Та руки раптом знову міцніше стиснули борт, бо я почула голос Гель: *Навіщо відступати, коли ти здатна забрати все, що по праву має бути твоїм? Адже ти можеш повернути собі все, що в тебе вкрали!*

Ні, не здатна, не можу.

Тихий сміх богині пролунав у моїй голові гучно, мов удар грому. *Ти володарка смерті, дочко. Усе, що дихає, боїться твоєї сили.*

Я не хочу, щоб мене боялися.

Перед внутрішнім оком промайнула посмішка: одна половина — вигнуті вуста, друга — голі кістки. Серце закалатало, руки стали холодніші за кригу. *Страх — це зброя, яка здобуде для тебе все, що забажаєш.*

Дракар вирівнявся: небезпека минула.

Я витерла сіль з очей, не певна, сльози це чи морська вода, але кров кипіла не через те, що смерть щойно підходила впритул.

Страх — це зброя, яка здобуде для тебе все, що забажаєш.

Чого я бажала?

Я не знала, але шквал почуттів потребував виходу. Погляд упав на Стейнунн, яку нудило в море, і я закричала:

— Гей, скальдо, може, складеш пісню про цю переправу? Назвемо її «Сага про морську хворобу». Або «У пошуках нудоти». Або як щодо «Казки про блювотиння»?

— Замокни! — крикнула на мене Скаде, нахилиючись над веслом; багряне волосся налипло на обличчя. — Годі верещати, язикате стерво!

— А якщо не замокну? — я розреготалася, коли Скаде передала весло невільникові, який сидів поруч, і в її руках з'явився осяйний золотий лук. Зброя, що вбила мою матір. — Застрелиш мене? Викинеш за борт?

Вона підвела лук, наклавши на нього смертоносну зелену стрілу, яка ніколи не хибить.

— Стрільай! — вирвалося з горла. Ні, я не хотіла, щоб мене вбили, але бажала, щоб мисливиця відчула те саме вагання, яке роздирало мою душу. — Ну ж бо!

Скаде лише натягнула тятиву, у блискучих блакитних очах читалося все, що завгодно, тільки не вагання.

У роті пересохло, бо раптом я усвідомила, що зараз загину через власну браваду. Та зброя несподівано зникла: Гаральд гаркнув на мисливицю, щоб опанувала себе, бо пошкодує.

Я розреготалася, наче божевільна (було однаково, бо, звісно ж, це краще за сльози), і заводала:

— Ви пішли на такі жертви, щоб викрасти мене, тож, гадаю, можу говорити, що хочу, і вам доведеться слухати! Доведеться витримувати мої слова. Хотіли володіти мною? Тепер

я повністю у вашій *клятій* владі, тож насолоджуйтеся! Смакуйте плоди трудів своїх!

Скаде кинулася до мене, розмахуючи маленькими кулачками.

Я сама напрошувалася, та вона все одно здивувала мене. Кулачок влучив у мою щоку, відкинувши мене назад. Я вдарилася головою об щоглу так, що з очей посипались іскри, а руки жінки стиснули моє горло.

— Тебе треба придушити! — закричала вона мені в обличчя. — Ти — чума, донько Гель!

Я вдарила її коліном у пихву. Скаде винагородила мене криком, але не відпустила, невблаганно стискаючи горло.

Б'єрн відтягнув її від мене, але вона обернула свій гнів на нього, і почався хаос.

Невільники відсахувалися, зіщулившись, коли ці двоє зіштовхувалися з ними. Дракар зі скрипом накренився, занурюючись у воду. Мене накрила важка безжалісна хвиля. Усе навколо похилилося, і я покотилась, а перед очима миготіли дерево, вода й почорніле небо.

Потім хтось обхопив мої зап'ястя; я відчула шкірою гарячі руки Б'єрна, коли він притиснув мене до дна човна.

— Ти хочеш усіх нас убити?

— Так! — заводала я, поки люди намагалися впоратися з веслами. — Саме цього й хочу!

— Якщо помреш, ніколи не дізнаєшся правди! — він міцно стискав мене, утримуючи на місці, а я билася й норовила вдарити його між ніг.

— Не смій говорити мені про правду!

Ухилиючись від ударів, він із силою втиснув стегна між моїми ногами, коли човен захитався. Мене проти волі охопили спогади про печеру, коли здавалося, що щастя можливе.

Спогади про його поцілунки, його руки на моєму тілі, про його член, глибоко занурений у мене, коли він брав мене. І всупереч страху й здоровому глузду в мені прокинулося підступне бажання, якому було однаково, що цей чоловік — мій ворог.

Здолати *хить* здатна тільки лють, і я дала волю гніву, віддавшись жорстоким відчуттям, що народилися від болю в серці. Обхопивши Б'єрна ногами, я притиснулася до нього і глузливо вимовила:

— Правду, яка поверне тобі це?

Він міцно тримав мої зап'ястя, коли дракар знову сильно хитнуло, і я вперлася п'яткою в його спину, притискаючи до себе:

— Правду, яка поверне тобі красуню Фрею, щоб ти міг узяти її за дружину?

Я підвела голову та впилася в його нижню губу так, що він здригнувся й відсахнувся.

— Щоб став фермером? Щоб у вас народилися такі самі гарні доньки, як вона? Щоб старівся поруч із нею?

Я гнівно кидала йому в обличчя мрію, яку він подарував мені в тій печері, і насолоджувалась болем, що промайнув у його очах, бо хотіла, щоб йому було нестерпно, як і мені.

— Немає правди, яка поверне мене тобі, бо ти брехун! Зрадник! Клятий боягуз, який не заслуговує на Вальгаллу!

— Ти думаєш, що знаєш усе, Фреє, — сказав він. — Але насправді ти нічого не знаєш.

Я плюнула йому в обличчя.

— Я знаю, що ненавидітиму тебе до останнього подиху, Б'єрне. А це вже щось.

— Ненавидь мене, скільки хочеш, — він відпустив мої руки. — Але твій останній подих буде не сьогодні, Вогнена-роджена.

Я дивилася, як Б'єрн повертається до весел, долучається до спільних спроб провести дракар крізь шторм.

— Праотець Одін бачить усе, що було, і все, що обіцяють Норни в майбутньому, — Гаральд припинив веслувати та втупився в мене сірими очима. — Сага — його дитя, а її знання — його дар. Інші ясновидці можуть мати інші відповіді, але ваші з Сагою долі, здається, пов'язані. Можливо, Він відкриє правду, якої ти так палко прагнеш.

Не чекаючи на відповідь, король відвернувся від мене; його м'язи напружилися, коли він продовжив веслувати.

Гнів помалу вщухав, залишаючи по собі порожнечу. Відкинувши назад голову, я дивилася на почорніле небо й купчасті хмари, між якими танцювали блискавки. Я б віддала все, щоб мати визначену долю. Щоб вищі сили наперед вирішили, яким буде моє життя, і щоб саме їх можна було звинуватити в усьому, що я сказала, або що зробила, або чого хотіла.

Та дві краплини божої крові в моїх жилах, одна від Глін, друга від Гель, означали, що я відповідаю за все, що залишаю по собі. За поразки і перемоги. За кошмари і мрії. За любов і ненависть.

Чого я хочу?

Це питання жило в глибині моєї душі, і я потребувала відповіді. Мети, що вела б уперед. Бо залишитися там, де я тепер, такою, як є, означало спалити себе зсередини.

Я хочу знати правду.

Я хотіла почути з вуст самої Саги, яке майбутнє вона передбачила, бо діти Одіна не брешуть. Хотіла знати, що сталося між нею та Сноррі. Хотіла довідатися, чи Гаральд такий лиходій, як я звикла вважати.

Та передусім я хотіла знати, хто насправді я сама.